

NÉPOLVASÓTÁR

SZÉPIRODALMI
ÉS
politikai
HETILAP.

Felelős szerkesztő:
MEZŐFI VILMOS.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL:

Budapest, VII., Garay-utca 32. sz.

a hová a megrendelések intézendők.

Tartalom:

A „Népolvasótár“ kauzciója. — Ne romboljuk le a tekintélyeket! (Mezőfi Vilmos.) — Az oroszán. (Rudnyánszky Gyula.) — A megsértett alkotmány. — Gróf Dózsöldy Tuhutum, a nemzeti kaszinó tagjának a levele. — Tanács (Gyulai Pál.) — Páter Naplopótítkos gondolatai. — Hájasi Here Tuhutum tőkepenzes és vállalkozó böffenetei. — Munkánélküli Munkás Gábor mondásai. — Szemle. — Világkrónika.

Egyes szám ára 10 krajczár.

Előfizetési ára negyedévre 1.20 kr., félévre 2.40 kr.

Megjelenik minden vasárnap.

A legújabb hiteles árak.

<i>Buza</i>			71—81 kilós.
Pestvidéki	—	—	12 frt 50 kr. 13 frt 40 kr.
Fehérmegyei	—	—	12 „ 50 „ 13 „ 45 „
Tiszavidéki	—	—	12 „ 55 „ 13 „ 45 „

A buza ára a mult hét óta némileg emelkedett.

Rozs	—	—	8 frt 70 kr.	8 frt 85 kr.
Árpa takarmánynak	—	—	6 „ 20 „	6 „ 50 „
„ égetni való	—	—	6 „ 70 „	7 „ 40 „
„ sörfőzésre	—	—	8 „ — „	9 „ 50 „
Zab	—	—	6 „ 45 „	6 „ 80 „
Teugeri	—	—	5 „ 15 „	5 „ 25 „
Köles	—	—	4 „ 80 „	5 „ 10 „

Takarmányfélék. Réti széna 2 frt — kr. — 2 frt 70 kr.
Mohar 2 frt 30 kr. — 2 frt 60 kr. Alomszalma 1 frt 20 kr. —
1 frt 30 kr. Zsuppszalma 1 frt 40 kr. — 1 frt 60 kr. Tengeriszár
— frt — kr. — — frt — kr.

Vetőmagvak. Vöröshere 38 frt — kr. — 45 frt — kr. Luerna
40 frt — kr. — 50 frt — kr. Bükköny 6 frt — kr. — 6 frt 50 kr.
Baltacim 13 frt — kr. — 13 frt 25 kr.

Vágó marha mmázsája. Hizott magyar és tarka ökör első-
rendü 29 frt — 33 frt, másodrendü 25 frt — 29 frt, harmad-
rendü 21 frt — 25 frt. Magyar és tarka tehén elsőrendü 20 frt
— 30 frt, másodrendü 20 frt — 30 frt, harmadrendü 18 frt —
28 frt.

Borju. Élő borju kilója 25—35 kr. vágott borju 40—46 kr.

Bárány párja 5 frt — 11 frt.

Juh páronként. Ürü 16 frt — 18 frt. Anyajuh 11 frt — 15 frt
Raczká — frt — — frt.

Sertés 120—180 kilós kilója 50 kr. — 52 kr. 250 — 280
kilós kilója 50 kr. — 52 kr. 300—380 kilós 50 kr. — 51 kr.
Malac — kr. — — kr.

Előzetes értesítés!

A Népolvasótár márcziusi számai a világ minden országában, lezajlott 1848-iki szabadságharcok és forradalmak történeteit fogják hozni csinos, korhű képek kíséretében. A magyar forradalom ötven éves évfordulója alkalmával ez bizonyára minden olvasónkat érdekelni fogja.

NÉPOLVASÓTÁR

8. szám.

Budapest, 1898. február 26.

II. évfolyam.

Szerkeszti és kiadja MEZŐFI VILMOS.

⊗ Szerkesztőség és kiadóhivatal Garai-utca 32.

A „Népolvasótár” kaucziója.

Arról az örvendetes eseményről értesíthetjük olvasóinkat, hogy a „Népolvasótár” az 5250 forintos törvényszabta kaucziót a polgármesteri hivatalban letétbe helyezte. Tudvalevőleg annyi pénzért váltható meg Magyarországon a politikába való beleszólás joga.

Szépirodalmi és tudományterjesztő lap vagyunk. Sohasem volt szándékunkban a pillanatnyi politika ügyeibe elegyedni és a jövőben is egyedüli célunk az marad, hogy a magyar munkásnép millióinak körében az erkölcsnemesítő szépirodalmat, a valódi tudományosságot és az előítéletektől ment tiszta felvilágosodást terjesszük. Hogy most mégis megváltottuk a politizáláshoz való jogot: annak oka az a sajnálatos hajsza, a melyet a munkásbarát sajtóval szemben az utóbbi időben üznek. Sohasem tudhatuk, hogy melyik tudományos vagy irodalmi cikkünkben találnak tiltott politizálás czimén belekötni, mert hiszen, mint a farkas és a bárány meséjéből tudjuk, csak ürügy kell a farkasoknak.

Ez oknál fogva, hogy szabadon és háborítatlanul folytathassuk szépirodalom és tudományterjesztő hivatásunkat: letettük a törvényszabta kaucziót.

A törvény értelmében e biztosíték jogot ad nekünk arra, hogy immár napipolitikát is üzhessünk és a „magyar sajtószabadság (?)” szellemében véleményünket mindenről elmondhassuk. Ezzel a jogunkkal élni is fogunk. Élni fogunk ama *korlátok közt*, a melyeket lapunk iránya megszab. Az önvédelem ténye, eszközzé lesz, hogy az igazságot az eddiginél kiterjedtebb mértékben, szabadabban és bátrabban hirdethessük.

Sohasem akartunk egyebet mint utat mutatni a szenvedő emberiségnek, a melyen haladva a béke, a szeretet, a közös munka és a közös jólét révpartjába érhet. A jövőben is ez a cél fog vezérelni.

A körénk csoportosult munkásnép kitarthatóságától, támogatásától és áldozatkészségétől függ, hogy mennyiben leszünk képesek az áhitott czélt megközelíteni.

Ezekben a komoly, válságos napokban minden önérzetes munkásember hatványozott mértékben tegye meg kötelességét.

A kötelesség teljesítésben a *Népolvasótár* mindenkor az elsők között lesz.

A „Népolvasótár”
szerkesztősége.

Ne romboljuk le a tekintélyeket!

— Darányi Ignácznak, földmivvelésügyi miniszternek február 11-én a képviselőházban mondott beszédéből. —

Jajgatnak, óbégatnak a Kárpátoktól az Adriáig a hatalom birlalói, mert megmozdult a nép és kenyeret meg jogot kér. Vaczogó fogakkal, reszkető inakkal hallják és hallgatják a szokatlan, csudás hangokat, a melyektől fülük már jó régen elszokott. „Micsoda, — kérdik meglepetten, — hát ebben a tejjel-mézzel-folyó szép hazában nép is van, nem csak úr. Még pedig olyan veszedelmes nép, a mely vágyó szemét a mi kiváltságainkra meri vetni és abból osztályt kér!” Sehogy sem tetszik ez azoknak a kik boldog gondtalanságban uszák végig az élet tavát, a kiknek szeméből sohasem sajtolt ki könnyüt a nyomor, sohasem vont arczukon barázdát a gond és a bánat.

Csoda történt, megmozdult a föld, megszólalt a nép.

Persze ezek a hangok nem tetszenek. Hiszen szó sincs róla, nem ellenzik ők sem, ha a nép felszólal, ha hangot ad a keblében szunnyadó érzelmeknek, de legyen ez a felszólalás ildomos és tisztességű. Teszem azt: senkinek sincs kifogása az ellen, ha a jó nép eget-földet megrázó lelkesedéssel magasztatja atyai gondoskodóját, a „magas” kormányt, dicsőíti az emberszerető földbirtokosokat, mély alázattal meghajol és kezet csókol a vallás szolgáinak, néma áhitattal megsüvegei az ispánt, a jegyzőt, a bírót, az adóvégrehajtót, meg a csendőrt. Ez mind szép dolog és ezért senki sem róná meg a jó népet. Hanem az már egyenesen istenkáromlás, hogy nem ezeket cselekszi, hanem emberi jogokat és tisztességes munkabért követel, sőt elég vakmerő szemét, földesurára, vagy munkaadójára emelni, hogy megkérdezze: „Hát az ur miért nem dolgozik, miért dolgozunk csak mi?! Az urnak miért szabad beleszólni az ország dolgába és nekünk miért muszáj hallgatni. Talán azért, mert az úr nem dolgozik, mi meg asszonyokkal, gyerekekkel kinkeserves munkában töltjük életünket!?” Mi az urral egyenlő jogot akarunk.

Bizony buta a paraszt, hogy ilyet mer követelni. Hát nem tudja, hogy mi urak más anyagból vagyunk gyurva, mint ő? Hát elfelejtették, hogy mi nem úgy jövünk a világra, mint ők? S vajjon nem megy a fejébe, hogy halálunk után sem kerülünk oda, a hová a paraszt? Mert hiszen minden józaneszű ember tudja, hogy az úr még a pokolban is úr.

Mindhiába a ködmönzagu paraszt megháborodott, megrontották a gaz cucilisták, nem hajol többé az okos szóra, de majd meghallja, hogy mit dörög a Manlichert meg a Kropatschek. Derék két legény az, a legmegrögzőttebb parasztot is megpuhítja.

Igen ám, csak hogy a Manlichert meg a Kropatscheket örökös megszólaltatni még sem járja. Hiszen, ha mi magyarok egyedül lennénk ezen a planétán, még megjárna, csak hogy más népek és nemzetek is lakják ezt a földet, még pedig olyanok, a kik magukat „művelteknek” mondják, már pedig mi magyarok is

szeretjük magunkról azt mondani, hogy „műveltek“ vagyunk és jól esik a szívünknek, ha a külföldön azt el is hiszik. Ámde az ördög sem fogja azt elhinni, ha állami rendünket, társadalmi békénket csak Manlicher, meg a Kropatschek fegyverekkel tarthatjuk fenn. Más, gyökeres orvosszerre van szükség. Hála istennek akadt olyan is.

Van nekünk egy bölcös miniszterünk úgy hívják, hogy Darányi Ignác, az megtalálta az orvosszert és riadó tapsok kíséretében el is árulta a szájtátva bámuló világnak, úgy hívják: *Ne romboljuk le a tekintélyeket*

A mi magyarul annyit tesz, hogy ne szidják, ne gyalázzák egymást a képviselőurak, hanem hunyjanak szemet egymás hibái előtt. mert ha a nép megtudja, hogy közöttük is van szenny és bűn vége a tekintélynek. S mindenek felett ne bántsák a kormányt, mint legfőbb tekintélyt, ne a hatósági közegeket, ne a papokat, ne a katonaságot, csendőrséget, egy szóval zokszó ne bántsa mind azt, a mire szükség van, hogy a nép előtt tekintélye legyen. S ezért legalább is keréketörést érdemel Rohonczy Gedeon kormánypárti képviselő, a miért éppen most, ezekben a válságos időkben árulta el, hogy a kormány állítólag három millió forintot vásárolta meg a választásnál a kormánypárti szavazókat. El is nyerte a büntetését: távoznia kellett a husosfazekak mellől, mert kiléptették a kormánypárti pártkörből

Valljuk meg, hogy nyomorúságosabb, gyalázatosabb jelszó, mint az: Ne romboljuk le a tekintélyeket! régen nem hangzott el. Mondja: pedig ezt egy alkotmányosnak gunyolt állam minisztere száz évvel azután, hogy a francziák példát adtak a világnak a tekintély lerombolásban, a mikor XVI. Lajos királyt halálra ítélte a felséges nép és kiömlő vérével pecsételte meg a tekintélyölő hármas elvet: Egyenlőség, szabadság, testvériség.

Az önérzetes magyar népnek hiába beszél Darányi úr. Az ön szemeiben, tekintélyek a nép előtt rég megdőlték. A lerombolt bálványok helyét új istenek foglalták el. Ezek is tekintélyek. Emberszeretet, béke, jogegyenlőség, egyenlő munka, méltó jutalom: ez a nevük az új tekintélyeknek. Nem törpe emberkék, hanem világot megváltó magasztos nagy elvek váltak tekintélyekké előtte! Hajoljanak meg ezek előtt ön és minisztértársai, kövessék mindazt a mit ezek a tekintélyek parancsolnak és meglássák, hogy a háborgó oceán, a nép, le fog csendesülni.

Mezőfi Vilmos.

Az oroszlán.

*Az oroszlán az állatok királya,
Hanem az ember hálót vet ki rája;
S ketreczben ordit vasvesszőt harap,
Az állatok királya rab.*

*Rab az oroszlán, ámde még királyi!
Felségesen tud nézni, fel s lejárni,
Ketreczbe zárva a királyi rab,
Ha fölsi vesztett trónt sirat.*

*Kigyúl komor szemében a szikra,
Mely elröppen az afrikai sikra,
Hol tőle minden élő rettegett
Még zsarnok a vaszár megett.*

*De jaj szánalmas a szegény oroszlán,
A lelkem elszorul, tünődve sorsán,
Midőn a vézna ör hust vet neki
És a sarokba kergeti.*

*Aztán jön a gazdája czifra diszben
És ő megnyalja kezét szeliden;
Fáj látni az igába tört erőt,
Kiváncsi bámész nép előtt.*

*A méltóságának mindörökre vége!
Siralmasan kiáll a nép elébe;
S míg átugrál égő karikán
A néző bátor és vidám.*

*Szánalmas törpe látvány lett a nagyság;
Vad bömbölése, mérge; kész multság.
Már nem rab az oroszlán, szolgál csak,
Kin a közönség jót kaczag.*

Rudnyánszky Gyula.

A megsértett alkotmány.

— Perczel belügyminiszter legújabb rendelete. —

(P. L.) Előttünk, a kik ismerjük alaposan a burzsoázia lélektanát, a kik figyelemmel kísérjük az egész világon a burzsoázia és a proletáriátus között folyó harczot: megdöbbentő az a sülyedés, a melynek szomorú jelét adja a magyar burzsoázia. Itt visszhangzanak a füleinkben azok az ékes frázisok, a melyek nélkül nem mulhat el a burzsoázia egyetlen dinom-dánomja sem: hogy „a magyar szabadságszerető“, „hős“, „alkotmányos“, „jogaiból nem enged egy tapodtat sem“ stb. S ez a büszke „nemzet“ egy szó ellenvetés nélkül túri, hogy „legszentebb“ jogait, a melyekért 1848-ban a magyar nép ezreinek vére hullott, néhány erőszakos,

gögös ember egyszerűen elkobozza. A sajtószabadságot már megnyirbálták és a szocialista sajtóval szemben úgy látszik már teljesen hatályon kívül is helyezték és most ujabban Perczel Dezső belügyminiszter rátette a kezét a gyülekezési jogra.

S ez a büszke, ez a szabadságszerető „nemzet“ nyugodtan, némán türi ezt. Az a képviselőház, a mely napokig tartó veszekedést csap, ha valamelyik hatóság német nyelvű levelet vált egy másikkal, mélyen hallgat most, a mikor az alkotmányt egymásután fosztja meg támasztékaitól a kormány.

S türi mindezt azért, mert Szabolcsban és Szatmár megyében néhány száz nyomorgó, szegény földmives ember a kellenél hangosabban panasolja el azt a nagy jogtalanságot, a melynek áldozata. Veszélyben van a vagyon! Ezzel a jelszóval a leglármásabb ellenzéki lelkiismeretet is ellehet némitani. Mert a fő az „én“, csak azután jön a „köz“, első sorban „a magántulajdon“, azután a „haza“.

Hogy kellően méltányolni tudjuk azt a tulkapást, a melyet Perczel Dezső miniszter a gyülekezési jog körül elkövetett, álljanak itt a következők:

A hétszáz éves törvénytárunkban nincs egyetlen egy törvény sem a gyülekezési jogról.

A gyülekezési jognak a *szabályozásával*, a szabadság érdekeinek az állami rend érdekeivel való összeegyeztetésével először Szemere Bertalan belügyminiszter foglalkozott. Háborus világban, forradalmi időben a belső béke megóvására 1848 tavaszán az itt-ott felmerülő zsidóellenes zavargásokkor bocsátotta ki azt a rendeletét, a mely megköveteli a népgyűlések előzetes *bejelentését*, hogy a hatóság előzetes tudomással birhason a dologról s a rend fentartása iránt intézkedhessék.

Először nyert *törvényben* szabályozást a gyülekezési jog az 1873-iki választási törvényben, a mely biztosítja az előzetes bejelentés mellett a pártgyűlések szabad tartását. Az 1873. évi 34. t. cikknek erre vonatkozó 104. szakasza így hangzik:

Nyilvános pártgyűlés, pártünnepély, körmenet rendezett tanácsu városokban a polgármesternél, másutt a törvényhatósági tisztviselőnél s ha ilyen helyben nincs, a községi előljárásnál a megelőző nap mindig *bejelentendő*, ezen a polgármester, illetőleg tisztviselő jelen lehet, az előljárátság pedig magát megbízott által képviselteti.

A gyakorlatban mégis megmaradt az, hogy a gyűlések bejelentőitől megkivánták a rend fentartásért való kezesség vállalást.

Idővel lassarként divatba jött, hogy a hatóságok egyes gyűlések megtartását megakadályozták. De akkor se mondták, hogy a gyűlést betiltom, vagy meg nem engedem, hanem csak azt, hogy „a *bejelentést ebből és ebből az okból tudomásul nem veszem.*“ Ez a jezsuita forma ugyan rést ütött a gyülekezési szabadságon, de legalább elméletileg fentartotta azt, mert konstatálta, hogy a gyűlést meg nem engedni a hatóságnak nincs joga.

A gyülekezési jog tekintetében így szólt mai napig az alkotmány, a törvény, a kormányrendelet és a hatósági gyakorlat.

A mai napon az 1848-iki szabadságharcz félszázados évfordulójának esztendejében Perczel Dezső belügyminiszter miniszteri rendelettel megváltoztatta az évezredes magyar alkotmányt(!)

A belügyminiszter rendelete elkobozza a gyülekezési szabadságot, a midőn hatósági engedélytől teszi azt függővé.

Az alkotmányt kobzó belügyminiszteri rendelet szó szerint így hangzik:

A m. kir. belügyminiszter által f. évi 766. eln. szám alatt a népgyülések bejelentése tárgyában kiadott

Körrendelet.

Az 1848. évi április 28-án 216. szám alatt és 1868. évben 138. eln. szám alatt kiadott belügyminiszteri rendeletek, valamint az ezek alapján kifejtett joggyakorlat értelmében népgyülések az illetékes I. fokú hatóságnak legalább 24 órával előbb bejelentendők s csak ezen bejelentés folytán nyert engedély mellett tarthatók meg.

Hogy ezen tilalomnak érvény legyen szerezhető, népgyülésnek szabályszerű bejelentés és engedély nélkül való rendezését, az azon való részvételt, valamint a hatóság által felosztatott népgyülések folytatását az 1879: XL. t-cz. 1. §-a alapján ezennel kihágásnak minősítem s annak elkövetőire 15 napig terjedhető elzárást és 100 forintig terjedhető pénzbüntetést állapítok meg.

Erről a törvényhatóságot tudomás, mihez tartás és további intézkedés végett értesítem.

Budapesten, 1898. évi február hó 13-án.

Perczel, s. k.

A mi engedélytől függ, az többé nem szabadság. A kinek joga van engedélyt adni, annak joga van azt meg is tagadni bármi okból is, vagy semmi okból is. A gyülekezési jognak engedélyhez való kötése frázissá törpíti az alkotmányos közéletet.

Ezzel a rendelettel az alkotmányos szabadságok legfontosabbját, a gyülekezési jogot, vagyis azt a természetes jogot, hogy a polgárok tanácskozhassanak bajaik orvoslása fölött, eltörölték. A szociáldemokráciának ez a rendelet sem árt. Vele szemben eddig is kivételes módon bántak és több gyűlést tagadtak meg, mint a mennyit megengedtek. Az eszme mégis rohamosan terjedt, mert a szociáldemokrácia katonái igazán hősök és semmiféle rendelet sem ijeszti meg őket, ha az eszme terjesztéséről van szó. Egy betiltott népgyűlés helyett tartanak száz helyen titkos értekezleteket. Abetiltással csak azt érik el a hatóságok.

Ennek a rendeletnek a keserű levét csak a polgárság fogja meginni. Nagyon jól tudja ezt a kormány, a mely úgy tesz, mint a kancsal mézsáros, felénk néz, a mikor sujt, pedig alapjában véve az ujjongó polgárságot éri súlyos csapása.

Gróf Dózsöldy Tuhutum, a nemzeti kaszinó tagjának a levele.

Az alábbi levelet Zola Emilhez, a francziák kiváló regényírójához intézte Dózsöldy Tuhutum gróf „barátunk“ abból az alkalomból, hogy a regényíró a francia ifjuságnak a munkálkodást szívére kötötte Olvasóink bizonyára sok „tanulmányos“-t fognak benne találni. Ez az oka, hogy közöljük. A levél így hangzik:

Tisztelt regényíró úr!

Nagyon sokat nevettem és nagyon jól mulattam a maga multkori beszédén, a mit Párisban a francia diákoknak mondt. Elhatároztam, hogy levélben megírom: mit tartok én a maga nézeteiről és ezt a levelet magának elküldöm. Én persze nem vagyok skribler, ennélfogva csak úgy írok, a hogy éppen a tollam alá jön. A mondatszerkezetre nem igen ügyelek, talán a stílus se lesz kifogástalan, de elmondok hiven és őszintén mindent, a mit gondolok és a mit érzek.

Maga azzal végezte a beszédét: „Én is ajánlok önöknek egy hitet, kérvén, hogy higgyenek a munkában. Dolgozzanak fiatal emberek! Gondolják meg uraim, hogy a munka a világ egyetlen törvénye, a szabályzó, mely a szerves anyagot ismeretlen vége felé viszi. Az életnek egyetlen értelme, egyetlen létjoga az, hogy megjelenjünk, leróni a ránk szabott munkát, aztán eltűnjünk.“

Nézze, regényíró ur, nekem százötvenezer forint tiszta jövedelemem van évenként, harminczhat éves vagyok és sohase dolgoztam semmit, mióta az eszemet tudom. Gyerekkoromban három nevelőm volt, azok tanultak és azok mondták fel a leczkét helyettem; noha kevés fogalmam volt a tudományokról, mégis rendesen kitűnő osztályzattal mentem keresztül a vizsgálatokon, mert az apám óhajtotta, hogy oklevelem legyen. Megkaptam a diplomát, a nélkül, hogy a fejemet törtem volna. Tanulókorom, némi korlátozással és kicsiben, éppen úgy folyt le, mint a mostani. Nem dolgoztam semmit, hanem azért nagyon jól éreztem magamat és egy csöppet se éreztem a hiányát annak a munkának, a mit maga annyira magasztal.

Huszonhét éves voltam, mikor az öregem meghalt. Az öreg ur halála után átvettem a vagyont kezelését, azaz bérbe adtam az összes birtokokat és azóta — százötvenezer forint évi jövedelemmel — élek szabadon, függetlenül mint a madár.

Elmondom magának, milyen az életmódom.
Télen-nyáron későn fekszem és későn kelek.

Reggel becsöngetem az inasomat, a ki pompás, ügyes fickó, valóságos ezermester. Rám adja a pongyolámat és bemegyek a fürdőszobába. Hatalmasan megfürdöm és aczélizmokkal szállok ki a hideg vízből. Inasom megdörzsöl, végigsurol, müértöleg összevissza dögönyöz. Nagyszerű élvezet, kivált dözsölés után, a hol az ember egy kis csömört kapott. Az inasom azután megfésül, megborotvál és tetőtül-talpig felöltöztet; én ugyszólván a kezemet se mozdítom. Kora tavasszal, ha szép az idő, a kioszkba megyek reggelizni. Inasom jelenti, hogy a kocsi előállott.

Ruganyos tagokkal szököm a könnyü kocsi bakjára és magam hajtóm a telivér, tüzes, remek paripákat. Az asszonyok, a leányok majd megesznek a szemeikkel, mikor fogatom villámgyorsan elrobog mellettük és a gyalogos urak — a kik munkára mennek vagy munkából jönnek — tisztelettel emelnek kalapot előttem.

Leugrom a bakról, kocsisomnak dobom a gyeplőt és helyet foglalok a kioszk valamelyik asztalánál. Mig a pinczér hozza lóhalálában a teljes fölszerelésü reggelit, végigvágom magamat három széken, tele tüdővel szivom a friss levegőt, gyönyörködöm a vidék panorámájában és érzem, hogy enyém a világ! Érzem, hogy szabad vagyok, a magam ura vagyok, a ki sokaknak parancsol, de a kinek nem parancsol senki; érzem, hogy egy ember sincs a föld kerekiségén, a kitől valamit kérnem kellene: érzem, hogy magamat nem kell megaláznom senki előtt, hogy lehetek kényem kedvem szerint önérzetes, büszke, különcködő; bolond is, ha nekem úgy tetszik; érzem, hogy az életem biztosítva van és hogy ez az élet kényelmes, gazdag, változatos, pompás! Érzem, hogy ez az élet felségesen könnyü! Ezt érzem, tisztelt regényíró úr, de nem érzem a hiányát annak a munkának, a mit maga annyira magasztal.

Villásreggelizni a klubba megyek. Onnan a ligetbe hajtatok, a hol ismerőseimmel találkozom. Délután néhány órát heverek a pamlagon. Finom cigarettéket füstölök, olvasom a legujabb francia regényeket (magától is olvasok mindent, de a Nana óta maga határozottan hanyatlik) olvasom a legujabb külföldi lapokat és olvasás közben rendszerint elszundikálok. Maga talán nem is tudja, hogy milyen édes az a délutáni lustakodás. Mikor fölébreddek, megyek ebédelni a klubba, vagy előkelő családok termeibe. Este színház vagy hangverseny, éjféltkor bál, Orfeum vagy egyéb multság. Játsszom változó szerencsével, de nagyobb veszteségek nélkül. Foglalkozom a sporttal és nagyon érdeklődöm a lóversenyek iránt. Ha kedvem kerekedik, vasutra ülök és Bécsbe, Párisba, Londonba robogok, hogy tanuja lehessenek egy-egy híres multságoknak.

Ujságokból elolvasom a pikánsabb közleményeket, egyébként pedig nem sokat törődöm az irodalommal. A közügyekkel sem, ámbár a politika határozottan érdekel, sőt foglalkozom is vele, de csak olyan mértékben, hogy fejtörést, munkát, dolgot ne adjon és ne legyen több, mint a semmittevés egy kellemes kiegészítő része. Mert szerintem, tisztelt regényíró ur, a munka lehetetlenné teszi

az élet összhangját, lehetetlenné teszi a szabadságot. Minden munka többé-kevésbé kényszer és minden kényszer rabszolgaságra vezet. Tökéletesen szabad csak az, a ki nem dolgozik és tökéletesen boldog csak az lehet, a ki szabad.

Én, tisztelt regényíró ur, soha semmiféle kötelezettséget nem vállaltam magamra, kivéve azt az egyet, amit magamfajta embernek könnyű megtartani, hogy sohase vétsek a lovagi becsület szabályai ellen. Én soha semmiféle munkát nem vállaltam magamra és nem is fogok soha, akármily teleszájjal állítsák is maguk, hogy a „munka a világ egyetlen törvénye.“

Engedje meg, én ezt bolond beszédnek tartom, mert ha ez igaz lenne, akkor az inasom vagy a suszterem külömb ember volna nálamnál. Ha ez igaz lenne, akkor én nem állhatnék a társadalom élén; akkor az én barátságom nem menne kitüntetés-számba, akkor az emberek nem hajolnának a földig, mikor velem az utcán találkoznak. Ha ez igaz lenne, akkor én, a ki soha életemben nem dolgoztam, nem állhatnék elérhetetlen magasságban azok fölött, a kik egész életüket munkával töltötték. Ha ez igaz lenne, akkor a világ a maga sokféle kellémeivel és gyönyörűségével nem az enyém volna, hanem azoké, a kik véres verejtéssel dolgoznak, hogy naponkint egy pár nyomorult fillérre szert tehessenek. Ha ez igaz lenne, akkor a „világnak az az egyetlen törvénye“, a miről maga beszél, lehetetlenné tenné, hogy én létezhessek a földön. Már pedig tisztelt regényíró ur, én létezem és létezni akarok még nagyon sokáig. A mellkasom olyan, mint egy akrobatáé. A két karom izmaival diót lehetne törni. Tüdőm, májám, szivem kifogástalan. Csak a koponyámon ritkul a haj, de a kopaszság nem betegség. Szentül hiszem, hogy sok, nagyon sok munkabíró el fogok temetni, mielőtt én rám kerülne a sor.

Még egyet.

Tulajdonképpen mit tart maga munkának?

Maga szerint csak az a munka, ha valaki mindennap kinyög egy vezércikket, egy tárczára való regényfolytatást és más ehhez hasonlót? Csak az, ha valaki ügyvédi irodában, miniszteri irodában, asztalos-műhelyben és egyebütt leró bizonyos napi munkát?

Hát azt nem tartja munkának, hogy valaki napról-napra — előkelő izléssel és uri tapintattal — el tud költeni százötvenezer forint évi jövedelmet?

Nem a legnagyobb munka: úgy élni, mint a hogy a magamfajta ember él, évenkint háromszázhatvanöt napot, örömben, egészségben, minden gond nélkül és aránylag csekély unalommal?

Higgye meg, kedves uram — és ezzel bevégezem — higgye meg, hogy az ember méltóságához legilöbbsz foglalkozás nem a munka, hanem a jól végzett időtöltés; a világ törvénye nem a munka, hanem az élvezettel párosult szabadság!

Az a tan, amit maga prédikál, nem embernek való, hanem szarvasmarhának. Én mondom, aki . . . vagyok mély tisztelettel:

(Robin.)

Gróf Dözsöldy Tuhutum.

Tanács.

Kiket szeretsz s a kik szeretnek
 Ha bántanak, ha megsebeznek:
 Ne haragudj' rájok sokáig!
 De öntsd ki szived', s ha letörled
 A fájdalom kicsordult könnyét:
 Bocsáss meg! hidd, enyhedre válik.

Oh egymást hányszor félreértjük,
 Szeretteinket hányszor sértjük,
 Bár szívünk épen nem akarja,
 Mi is talán vérzünk a sebben,
 Nekünk is fáj még élesebben,
 De büszkeségünk be nem vallja.

Ne légy te büszke, légy őszinte,
 Hived legott azzá lesz szinte,
 Oszlik gyanú, megenyhül bánat;
 Oly váratlan jöhet halálunk
 S ha egymástól haraggal válunk,
 A sírnál késő a bocsánat!

Gyulai Pál.

Páter Naplopó titkos gondolatai.

Minap egy haldoklótól jöttem. Szegény kiszenvedett, isten nyugasztalja.

— S mi volt az utolsó szava?
— kérdik tőlem.

— Feleséges ember volt — feleltem. — Nem az övé volt az utolsó szó . . .

*

A káromkodás ellen prédikáltak a tisztelt házban. Nem is való az *ebadtát*, hogy az ember annyit káromkodjék. No, de *kutyateremtetten* tőlem vegyenek példát. Mert én nem káromkodom, csak akkor, ha nincs miért — káromkodni.

*

Villamos lesz már a házak felett is. Megéreztem előre, hogy van valami a — levegőben.

*

No még ilyet. Egy hóbortos ángliusz könyvet irt a koplalásról a koplalóknak. Mondhatom a papok közt kevés lesz az előfizetője.

Hunczut ember a szomszédom, mindig azzal bosszant, hogy „miért nem szabad a papnak megházasodni“. Bánom is én. Kell is nekem a házasság. Kapok én gazdasszonyt minden ujjamra tizet.

*

— Ej, de szurós a szakálla a főtisztelenő urnak! Jegyezte meg borotválás közben a fodrász.

— Igazán — szaladt ki a számon — a Sára gazdasszonyom is mindég azon panaszkodik.

*

A legnagyobb urak az úr szolgálói.

*

A jövő vasárnap, a következő prédikációval fogok hiveimnek kedveskedni:

Szeretett hiveim az úrban! Itt jár köztetek az a rókaelekű szocialista antikrisztus. Azt akarja az a nyavalyás, hogy higgyetek a szocializmusban. Hát mondom nektek, a ki hisz a szocialista antikrisztusoknak az olyan disznó, kilesz átkozva az anyaszentegyházbul, marhavészben fog elpusztulni, sertésorbáncz fogja gyötörni, farkassetétség borul a szemére és égni fog a pokol tüzében a többi pogány vakondokkal együtt mindörökké! Amen.

Ugy-e ez hatni fog?!

Hájas Here Tuhutum tőkepénzes és vállalkozó böffenetei.

Adta kutya szocialistái, hát nem akarnak nyugodtak maradni Szólok majd Perczel Dezsőnek, a ki jó barátom, hogy terjessze a képviselőház elé a következő törvényjavaslatot:

Törvényjavaslat a munkások érdekében:

1. Magyarországon ezentul a rabszolgaság helyzetetik hatályba, minden munkás vagy a gyáros, vagy a gazda rabja.
2. Felügyeletet a korbácsos s szuronnyal felfegyverzett csendőrök gyakorolnak. Hétköznap kevesebb korbácsot kapnak a munkások, mert nem érnek rá a deresen heverni; vasárnap több jár nekik, mert az ütlegeket akkor szépen kipihenhetik.
3. A legszorgalmasabb munkás azon kitüntetésben részesül, hogy maga a miniszter püfföli el.
4. A munkások 25 órát kötelesek naponta dolgozni. A ki csak 24 óráig tud dolgozni, ugyanannyi virgácsot kap.
5. A munkásoknak hatvan éveskorukig meghalniok tilos, mert 70 évig kötelesek napszámot végezni. Tiltva van a megbetegedés is.
6. Hogy a munkások télen ne fázzanak, a csendőrök időnkint tüzes vassal csipkedik őket.
7. Jelen törvény végrehajtásával Bali Mihály és a készenlétben tartandó hadsereg, akadályoztatás esetén az ördög bizatik meg.

Szabolcsból küldte be nekem a bérlőm ezt a verset, a melyet széltében énekelnek ottan a földművesek:

Fel dalra társak, zengje ajkunk
 A munka bus, de szent dalát,
 Mi dolgozunk, nagy hasznot hajtunk
 De hol a kéz, mely díjat ad?
 De hol a kéz, mely áldva, adva
 A verejtékért megfizet?
 Ez ajk kenyérért könyörög,
 Nem alamizsnát kér fáradva.
 Éhség s nyomor velünk,
 De mi mind fölkelünk!
 Ki harcza száll
 Hadd vesszen ő,
 Szabad lesz a jövő!

A gazdagoknak van hazájok,
 Övék a hon hegy-völgye mind.
 Mi építjük föl palotájuk,
 Mely ime reánk büszkén tekint!
 S egy talpalatnyi tér a honból
 Nem a mienk sehol, sehol.
 Csupán ha hantja ránk omol,
 Ha a lélek harangja kondul.
 Éhség s nyomor velünk.

Ez már igazán hallatlan. Hogy a kormány miért késik a statáriummal, a mikor ilyeneket dalolnak, az nem megy a fejembe!

*

A következőket olvastam egy bécsi munkáslapban (véletlenül került az asztalomra. Az inasom, a ki szocialista, tette oda, de majd elcsapom a gézengúz): „Dreher Antal sörgyáros az adóügyi hivatalban *hét millió forint* 1897. évre eső jövedelmet vallott be. Hét millió forint!... Ennyi nyíltan bevallott jövedelme van egy embernek. Ha ezt a pénzt felosztjuk, akkor 7000 családra évenként ezer forint biztos jövedelem esne, vagy 14 ezer családapa hetenként tíz forint bért kapna. Vagyis egy embernek évenként éppen annyi jövedelme van, mint 14 ezer családapának (illetve egy családra négy tagot számítva) mint 56.000 embernek. S ennek a Dreher sörgyárosnak édes apja nyolczvan év előtt mint szegény ördög jött Bécsbe, a hol kis koresmát nyitott. Ebből is nyilvánvaló, hogyan támad a vagyon. Lehetetlennek tartjuk, hogy az a ki ezeket a tényeket meghallja, szocialdemokratává ne legyen.“

Íme ebből is kiviláglik a szocialisták hunczutsága, Hogy izgatnak, hogy lázítanak, de azt egy betűvel se árulják el, hogy annak a Drehernek a kegyéből hány munkás kap kenyeret!

Munkanélküli Munkás Gábor mondásai.

Ha majd a bőség kosarából
Mindenki egyaránt vehet,
Ha majd a jognak asztalánál
Mind egyaránt foglal helyet,
Ha majd a szellem napvilága
Ragyog minden ház ablakán:
Akkor mondhatjuk, hogy megálljunk,
Mert itt van már a Kánaán.

(Petőfi.)

*
A hizelgés a ravaszok hatalma az
együgyűek felett.

*
Hogy régi jótetteinket elfelejtsék,
arra legjobb mód újabb jótetteket mű-
velni.

*
Az emberi irgalmasságban mindig van
egy csepp kegyetlenség.

A biblia ezt mondja:
Az ökör esméri az ő urát és
a szamár az ő urának jászlát.

*5. Móz. 32, 1.

Tanuljatok jót cselekedni, igye-
kezzetek az igazságra, szabadit-
sátok meg a nyomorultat, oltal-
mazzátok a törvényben az árvát,
az özvegy perit vegyétek fel.

*Jer. 22, 3, 4

Mert az én kezemet te reád
fordítom és eltisztítom minden-
től a te sajakodat és elveszem
minden ónodat

*rész 4, 2. Zak. 8, 3.

Bizzatok az Urban mind örökké,
mert az Urban vagyon az örökké
megmaradandó erősség.

*2 Krón. 36, 17, 18.

Erősítsétek meg a ti ellankadt
kezeiteket és erőtlén térdeiteket
erősítsétek meg.

*Zsid. 12, 12.

A burzsoázia ezeket így mó-
dosítja:

A burzsoá ismerje az ő urát
és a tányérnyaló az urának husos-
fazekát.

Tanuljatok talpat nyalogatni,
igyekezzetek a vesztegetésre,
szabadítsátok meg a népet a szo-
cialistáktól, oltalmazzátok a va-
gyont és üldözzétek az izgató
kat.

Mert a pénzt te reád fordí-
tom és kifizetem minden vál-
lódodat és elveszem minden adós-
ságodat.

Bizzatok a Bánfiában mind-
örökké, mert nála vagyon az
örökké kifogyhatlan husosfazék.

Erősítsétek meg ti talpnyaló
nyelveiteket és a hajlongásban
erőtlenné lett térdeiteket.

De a kik az Urban biznak, azoknak ereje megujul és szárnyakkal magasságra repülnek, mint a saskeselyük. Futnak és nem fáradnak el; járnak és nem lankadnak el.

Esaiás XI. rész.

De a kik a Bánffyban, Perczelben és a Darányiban biznak, azoknak mandátuma megujul és protekcióval magasra repülnek: járnak és nem fáradnak el, lesnek és nem lankadnak el.

Szemle.

A főispán ur tanuvallomása. Vadnay Andor főispán, mint mindenki ezekben a napokban a szocializmus dolgában nagy bölcsnek tartja magát, tehát ő is véleményt mond egy fővárosi napilapban, a szocializmus terjedésének okairól. A szellemes (?) fejtegetéseiből a következő kijelentés kötötte le figyelmünket: „Két szocialista népgyűlés volt a mult vasárnapon. Egyik Szentesen másik Csongrádon. Mindegyikre paprikás, csaknem lázító plakátok hívták meg az „elvtársak“ ezreit. Jó volna, ha képviselőházunk tanácskozásai olyan higgadtak és tárgyilagosak volnának, mint ezeké a szabad ég alatti szocialista népgyűlésekéi voltak“. Ez a tanuvallomás egy főispán részéről jól esik nekünk.

Éljen a sajtószabadság. Márczius 15 én százezer ajkról fog felhangzani ez a kiáltás: Éljen a sajtószabadság! Igazuk lesz a honhazafiaknak. Éppen csak negyedszer kobozták el a mult héten a Népszavát, Világszabadságot, Volkstimmét stb. Hát ezért hullottak el apáink 1848-ban?

Erőszakoskodások. Nem is lehet egy szuszra elmondani azt a sok erőszakoskodást, a melyet a rendőrség a legutóbbi napokban a munkásokkal szemben elkövetett. A szocialdemokrata párt vezetőségének tagjainál házkutatást tartottak és minden krajczárt, minden papirfoszlányt elvittek. Ugyanezt tették a munkásszakegyletekben. Betetőzésül a pártvezetőség több tagjait, mintha rablógyilkosok lennének, lefenyképezték. Fényképeiket megküldték az ország összes hatóságainak, hogy figyelemmel legyenek az „izgatókra.“ Annak is hire jár, hogy az idegen illetőségű szocialista vezérférfiakat kiutasítják a fővárosból. Egy szóval mindenféleképen zaklatják őket. Csodálatos, hogy a rendőrség emberei nem tanulnak. Eddig is üldözték a szocialistákat és az eredmény az volt, hogy a szocializmus a benne rejlő elpusztíthatlan igazság erejénél fogva, még jobban terjedt. Most fokozott mértékben üldözik a szocialistákat, legyenek meggyőződve róla, hogy a szocializmus még nagyobb mértékben terjedni fog. Ezt mutatják a külföldi példák, ugy lesz ez Magyarországon is.

Üsd a zsidót! A képviselőház számban kicsiny, de üres, nagy hangú szólásokban dus pártja a — néppárt. Programmja: Üsd a zsidót. Ezzel a szellemes, tartalmas és mindent átölelő követeléssel vélik megmenteni a hazát. Nekünk persze a zsidó sem ingünk, sem gallérunk. Mi nem az ember vallását nézzük,

hanem tekintjük magát az embert. Tökéletesen mindegy tehát nekünk, hogy zsidó, vagy keresztény-e valaki. Ha szegény, elnyomott egyaránt keblünkre fogadjuk bármily vallásban született legyen is. Nem is azért hozakodunk elő a néppárti (jobbán mondva papi párt) eme programpontjával, mintha védeni akarnok a zsidót, hanem, hogy rámutassunk arra a sivár, aljas politikára, amelyet folytat egy országos párt. Ennek az „Üsd a zsidót“ pártnak egyik csendes butaságban leledző tagja Mócsy Antal a képviselőház legutóbbi üléseinek egyikén ama kétes szerencsében részesíttette a „Népolvasótár“ szerkesztőjét, hogy úgy állította oda a képviselőház elé, mint a ki veszedelmesen izgat a vallás ellen. Nem sokat törődünk Mócsy urnak, és politikai barátainak az „Üsd a zsidót“ pártban, a véleményével, azért nem is reflektálunk rá. E lapok hasábjai tanuságot tesznek arról, hogy nem a vallás, hanem a vallás haszonleső keresztény, zsidó vagy mohamedán szolgálai ellen, folytatunk harcot. Ama szolgálai ellen, a kik meghamisítják Krisztus tanításait, hogy azokból a szolgáságnak, a nyomoruságnak vallását alkossák. Istennek eme szolgálai ellen igenis izgatunk és ebben a harcban velünk van minden felvilágosodott emberbarát.

A hazaárulók. Abban a rut hajszában, a mely ujabban országszerte megindult a szocializmus hívei ellen a legkapósabb jelszó, hogy a szociáldemokraták hazaárulók. Unos-untalan ismétlik ezt nemcsak a sajtóban, hanem a képviselőházban is. Holott a szociáldemokraták nem egyszer tiltakoztak eme ráfogás ellen. Ismételjük, hogy a szociáldemokrata jobb hazafi azoknál, akik a hazát egyre a szájukban hordják, de népét semmibe sem veszik. A szociáldemokrata szereti ezt a magyar földet, szereti a magyar nyelvet és imádja a haza népét. Ez azonban nem zárja ki, hogy tisztelje az idegen nemzetiségek nyelvét és jogait. Egyenlő jogokat akar mindenkinek e hazában és nem akarja látni, hogy magyar, német, tót vagy más nyelven beszélő honpolgár nyomorban, inségben éljen Ez a mi hazaárulásunk.

Rém mesék, A szabolesi rémmesék még mindég állandó rovatot képeznek a polgári lapok hasábjain. Valóban ideje volna, hogy abba hagynák már ezeknek a felfujt dolgoknak a közlését. Hiszen csak a vak nem látja, hogy a reakezióknak tett szolgálat az egész. Rohonczy Gedeon kormánypárti képviselő plane annyira ment, hogy elmondta, hogy biztos tudomása szerint az alföld munkásnépe lázadásra készül és hogy a lázadás már szervezve van, éppen csak a jelre várnak. Ilyen rémmesékkal akarnak hangulatot csinálni a kormány minden szabadságot eltipró politikájához. Talán mondani is felesleges, hogy a rémmesék daczára, a felülről jövő mesterséges izgatás ellenére, a szociáldemokrata munkásnép nyugodt marad és semmi szín alatt sem nyul erőszakos eszközökhöz. Ha a nép ellenségei elhagyják a törvény útját, szegyenítsük meg őket azzal, hogy mi megmaradunk a törvény keretein belül. A jogtalan proletáriátus tanítsa meg őket törvény tiszteletre. Egyben nem lehet kétség: a győzelem az eszméé és nem az erőszaké lesz.

Fiókügyészség a postán. „A budapesti főposta hírlaposztályában most különös állapot uralkodik. A budapesti királyi ügyészség valóságos fiókügyészséget állított fel, a melynek képviseletében Sélley Barnabás királyi alügyész intézkedik. Az expedíció előtt ugyanis az előfizetőknek menő politikai lapokból egyet bekérnek a postáról s átvizsgálják. Nemcsak a szocialista lapokkal történik ez, hanem az összes politikai lapokkal. Mikor eziránt Hammersberg Jenő kir. főügyészhez kérdést intéztek, azt felelte, hogy ez csak a látszat kedvéért történik, nehogy a szocialisták azt hozhassák föl, hogy nem egyenlő mértékkel mérnek.“ Egy fővárosi napilap írta ezt a napokban. Tehát csak látszat, hogy az összes politikai lapokat előzetes cenzúra alá veszik. Éppen csak a szocialista lapokat akarják sujtani. Rég tudja azt mindenki, hogy a szocialista sajtóval szemben kivételes állapotok uralkodnak. Ez nem ujság.

A parlament mulat. Ezzel a czimmal Vázsonyi Vilmos dr. vezércikkben mond egy pár kemény igazságot a mi képviselőházunkról. A reakció jelében evező magyar sajtóban olyan ritka mostanában az igaz szó, hogy sietünk megragadni az alkalmat, hogy megismertessük olvasóinkkal egy nem szocialistának, de politikai tisztességben kartársai felett álló hírlapírónak a véleményét. Ha egy polgári lap munkatársa így ír és ha ezt a cikket a lap tulajdonos kiadja, az csak annak a jele, hogy a lesújtó igazság elől lehetetlen volt továbbra is elzárkózni. A cikk többek közt ezeket mondja: „Budapesten a rendőrség aranykorszakát éli. Erőszakkal fényképez, bírói fölhatalmazás nélkül házkutatást rendez, elkobozza magánemberek és egyletek pénzét. A sajtóügyi vizsgálóbíró éjjeli inspekeziót tart, akár a kaszárnyában és sorra lefoglalja a szocialista lapokat. Eközben a parlamentben föláll egy gavallér politikus és szemére hányja a kormánynak, hogy — lágyan viselkedik a szocialistákkal szemben. Világos nappal elbeszéli azt a dajkamesét, hogy az országban már készen áll a forradalom szervezete. Igen, a forradalomnak meg volt már a megállapított zsúrja. Mint-hogy pedig mindez nem hat, elmondja azt is, hogy mennyi pénzbe került a kormánynak az utolsó választás és beszél a czimek, rendezések és kitüntetések vásárlásáról.“

„Mi volna ma a komoly népképviselő feladata? Ellenőrizni a kormány akcióját és meggátolni, hogy a vész tulzásával az agitáció szabadságát brutálisan elfojtsák és a jogot eltiporják. Megismerni a bajok lényegét és sürgetni az orvoslásokra szükséges reformokat. Belemenni a népbe, keresni vele a közvetlen érintkezést, megszerezni bizalmát, átvenni vezetését. De a parlament nem akar dolgozni. A veszély órájában is mulat. Vitatkoznak odabenn, hogy hány millióba került ez a parlament. Mit bánjuk mi, hogy hány millió volt az ára; azt látjuk, hogy a nemzeti problémák megoldásában egy fillért sem ér.“

Az egyetlen. Nincs törvénytudó ember az országban, a ki tagadná, hogy az a hajsza, a melyet a rendőrség és a belügy-miniszter a szociáldemokraták ellen folytat — törvényellenes. Csak azzal undokolják, hogy szükség van ezekre a törvénytelen-ségekre, mert a szociálisták izgatnak és az ország nyugalma követeli megfékezésüket. S az ország törvényhozó testületében csak egy férfi akadt, aki szembe szállt ezzel a hitvány felfogással. Sima Ferencz Szentés város képviselője, ez a férfi kötelességét teljesítette, lelkiismeretének sugallatát követte, amikor felszólt az üldözött szociálisták érdekében. Nem illeti meg, tehát köszönet. El sem is várja. Egy azonban bizonyos: A munkás nép nem fogja elfeledni, hogy a mikor az egész világ gyáván hallgatott, vagy gyalázatosan rágalmazott, ő volt az *egyetlen* aki sikraszállt az elnyomott munkásnép igazáért.

A három millió. Rohonczy Gedeon kormánypárti képviselő mondotta, hogy ennyibe került a kormánynak mostani többsége, más alkotmányos országban azt a leleplezést nyomon követné a vihar, a mely elsöpörné azt a kormányt, a mely ily uton jut a hatalomhoz. Nálunk mélyen hallgat mindenki. Az ellenzék *tanácskozik*, hogy vajjon támadja-e a kormányt ezért? Gyászos ellenzék, a mely előbb gondolkodik rajta, hogy vádat emeljen-e egy kormány ellen, a mely három millió forintot szed össze ezimek és rendjelek adományozásából, hogy azután azzal a pénzzel megszerezze magának a többséget! Krisztus korbácsa, hol maradsz az éji homályban!

Világkrónika.

— A Zola per. Lapunk zártáig még nem érkezett hír a Zola perben az ítéletről. Valószínű, hogy Zolára marasztaló lesz.

— Párbajozó kir. herczeg. Kóburg Fülöp herczeg, a király rokona Bécsben párbajt vívott Matacsics Keglevics nevű főhadnaggyal, a ki a herczeg feleségét elcsábította és megszöktette.

— Öngyilkos alispán. Kutka, Máramaros megye alispánja agyonlőtte magát. Bizonyára nem volt rendben a szénája.

— Nagy erdősikkasztás. Budapestről nagy csomó titkosrendőr utazott Máramaros-szigetre, ahol milliókra menő sikkasztásnak jöttek nyomára. A kincstári erdőnek kárára történt a sikkasztás.

— Letartóztatott gróf. Sztáray Tibor grófot váltóhamisításért Budapesten letartóztatták. Ime a nagy urak erkölce.

— Légberöpült hadihajó. Nayne nevű hadihajója az amerikai Egyesült Államoknak nyílt tengeren légberöpült. Kétszáz matróz pusztult el.

— Méreg a pogácsában. Kóbányán egy egész család veszedelmes beteg lett romlott disznó tőpörtyűjéből készült pogácsától.

SZER

Budapest

a hov

Meggyalázv
beszéde. —
lalkozó böff
mondásai. —
kanélküli M

Elő